

ДО
 КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
 по конст. дело № 2/2011г.

СТАНОВИЩЕ

от

Фондация „Асоциация за европейска интеграция и права на човека”
 адрес: гр.Пловдив, ул.„Хан Кубрат” № 2, ет.3 , тел/факс: 032/ 26 40 97,
 чрез адвокат Михаил Тихолов Екимджиев

относно

Искането на омбудсмана на Република България за установяване на
 противоконституционност на чл.75, т.5 и т.6 от Закона за българските лични документи

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Разпоредбите на чл. 75, т. 5 и т. 6 от Закона за българските лични документи са в очевидна колизия с Правото на Европейския съюз. Прилагането им от националните власти води до недопустима намеса в основни права на гражданите, защитени от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

А) Противоречие с Правото на Европейския съюз

Предвидената в атакуваните разпоредби ограничителна мярка е в пряко нарушение на първичното право на Европейския съюз, а именно - на свободата на движение на гражданите на Европейския съюз, установена в чл. 18 и чл. 39 от ДЕО (сега чл. 21 и чл. 45 от ДФЕС) и на условията за ограничаването ѝ, регламентирани в чл. 27 от Директива 2004/38/ЕО.

Следователно, налице е нарушение на първичното европейско законодателство, което е пряко приложимо от българския съд, има директен ефект и обосновава обявяване на атакуваните разпоредби за противоконституционни.

Съгласно чл. 18 и чл. 39 от ДЕО (сега чл. 21 и чл. 45 от ДФЕС):

-Чл.18 от ДЕО (сега чл. 21 от ДФЕС) 1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите-членки, при спазване на ограниченията и условията, предвидени в настоящия договор, и на мерките, приети за неговото осъществяване.

2. Ако се окаже необходимо Общността да предприеме действия за постигането на тази цел и настоящият Договор не е предвидил необходимите правомощия, Съветът може да приема разпоредби с оглед улесняване на

упражняването на правата, посочени в параграф 1. Съветът действа в съответствие с процедурата, посочена в член 251.

3. Параграф 2 не се прилага по отношение на разпоредбите относно паспортите, картите за самоличност, разрешителните за пребиваване или други подобни документи или по отношение на разпоредбите във връзка с общественото осигуряване или социалната закрила.

-Чл.39 от ДЕО (сега чл. 45 от ДФЕС) 1. (Изм. – ОВ С 340, 10.11.1997)
Свободното движение на работници в рамките на Общността се осигурява.

2. Тази свобода на движение налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, между работниците от държавите-членки що се отнася до наемането на работа, възнаг्राждението и другите условия на труд.

3. **Тя включва и правото, при спазване на ограниченията, основаващи се на съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве:**

а) да се приемат действително направени предложения за наемане на работа;
б) **на свободно движение в рамките на територията на държавите-членки за тази цел;**

в) да пребивава временно в държава-членка с цел наемане на работа там, в съответствие с разпоредбите, уреждащи наемането на работа на гражданите от тази държава, предвидени в закони, подзакони или административни разпоредби;

г) на оставане на територията на държава-членка след наемане на работа в тази държава, при условията, които се предвиждат в регламенти за приложение, съставени от Комисията.

4. Разпоредбите на този член не се прилагат по отношение на назначаването на работа в публичната администрация.

Според чл. 27 и чл. 15 от Директива 2004/38/ЕО:

-Чл. 27. 1. При спазване на разпоредбите на настоящата глава държавите-членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

2. Мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Наличието на предишни наказателни присъди не представлява само по себе си основание за предприемането на такива мерки. Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

3. За да се установи дали въпросното лице представлява заплаха за обществения ред или обществената сигурност, при издаването на удостоверение за регистрация или при липса на система за регистрация, не по-късно от три месеца от датата на пристигане на въпросното лице на нейна територия или от датата на докладването за неговото/нейното присъствие на територията ѝ съгласно разпоредбите на член 5, параграф 5 или при издаването на картата за пребиваване, приемащата държава-членка може, ако сметне това за важно, да поиска от държавата-членка на произход на лицето и ако това е необходимо, от други държави-членки да осигурят

информация относено евентуално предишно полицейско досие, което въпросното лице може да има. Такива справки не са рутинна практика. Държавата-членка на произход дава отговора си в срок от два месеца.

4. Държавата-членка, която е издала паспорта или картата за самоличност, дава възможност на притежателя на документа, който е бил експулсиран от друга държава-членка на основание, свързано с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, да влезе отново на нейна територия без всякакви формалности, дори ако документът вече не е валиден или гражданството на притежателя се оспорва.

-Чл. 15. 1. Процедурите, предвидени от членове 30 и 31, се прилагат по аналогия за всички решения, ограничаващи свободното движение на граждани на Съюза и на членове на техните семейства от съображения, различни от тези, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

3. Приемащата държава-членка не може да налага забрана за влизане в контекста на решението за експулсиране, по отношение на което се прилага параграф 1.

Според установената практика на Съда на Европейските общности (СЕО), свободата на установяване и свободното движение на граждани на Европейския съюз, включва и право да бъде напусната територията на една държава-членка.

В тази насока следва да бъде припомнено задължителното тълкуване на Общностния регламент, дадено то СЕО в Решение от 10 юли 2008 г. по дело № С-33/07 г., Ministerul Administratiei si Internelor — Directia Generala de Pasapoarte Bucuresti срещу Gheorghe Jira. Според решението:

„18. На следващо място трябва да се уточни, че както посочва генералният адвокат в точка 35 от своето заключение, правото на свободно движение включва както правото на гражданите на Европейския съюз да влизат в държава-членка, различна от тази, от която произхождат, така и правото да напускат последната. Всъщност както Съдът вече е имал възможност да подчертае, основните свободи, гарантирани от Договора за ЕО, биха били лишени от съдържание, ако държавата-членка на произход може без валидно основание да забрани на собствените си граждани да напускат нейната територия, с цел да влязат на територията на друга държава-членка (вж. по аналогия в областта на свободата на установяване и свободното движение на работници Решение от 27 септември 1988 г. по дело Daily Mail and General Trust, 81/87, Recueil, стр. 5483, точка 16, Решение от 14 юли 1994 г. по дело Peralta, C-379/92, Recueil, стр. I-3453, точка 31 и Решение от 15 декември 1995 г. по дело Bosman, C-415/93, Recueil, стр. I-4921, точка 97).

19. Член 4, параграф 1 от Директива 2004/38 впрочем изрично предвижда, че всички граждани на Съюза с валидна карта за самоличност или паспорт имат правото да напускат територията на държава-членка, за да отиват в друга държава-членка.”

Според практиката на СЕО, за да се прецени, дали наложената забрана съответства на чл.39 от ДЕО, е необходимо да бъдат изследвани следните под-въпроси, изведени като критерии в практиката на СЕО:

- Дали ограничението на правото на свобода на движение е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”?

- Дали, въпреки, че ограничението е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”, личното поведение на

лицето представлява „действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес”?

- Дали, въпреки, че ограничението е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”, то е в съответствие с принципа за пропорционалност?

В случая, автоматичният характер на ограничителната мярка, налага извода, че тя не би могла да бъде определена нито като необходима, нито като пропорционална.

* Дали ограничението на правото на свобода на движение е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”?

В закона е установена необорима презумпция, че лицето, спрямо което се прилага ограничителната мярка представлява заплаха за обществената сигурност, заради самия факт, че не е заплатило установени данъчни задължения, в размер над 5 000 лева. Това обстоятелство обосновавало необходимостта от ограничаване на свободното ѝ придвижване в Европейската общност, чрез налагането на принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” и отказ да ѝ бъде издаден документ за задгранично пътуване.

Понятието „обществена сигурност” е тълкувано нееднократно и непротиворечиво от СЕО. Според мотивите на СЕО, изложени в Решение на Съда на ЕО от 17 октомври 1995 г., по дело № С-83/94, Peter Leifer, Reinhold Otto Krauskopf и Otto Holzer:

26. Следва да се припомни в тази връзка, че в решението си от 4 октомври 1991 година, Richardt и "Les Accessoires Scientifiques" (С-367/89, Сборник съдебна практика, стр. I-4621, пункт 22), Съдът е констатирал, че понятието обществена сигурност, по смисъла на член 36 от Договора, обхваща едновременно вътрешната сигурност на една държава – членка и нейната външна сигурност. Да се даде по-ограничително тълкуване на това понятие когато то се използва в член 11 от регламента би означавало да се разреши на държавите – членки да ограничават движението на стоките в рамките на вътрешния пазар повече от това осъществявано с третите страни.

27. Следва да се прибави, че, както господин Генералният адвокат го е отбелязал в пункт 41 от писменото си становище, е трудно да се направи ясно разграничение между съображенията за външната политика и съображенията за политиката на сигурността. На всичкото отгоре, както той го отбелязва в пункт 46, сигурността на една държава може все по-малко да бъде разглеждана изолирано, доколкото тя е тясно свързана със сигурността на международната общност като цяло и на различните елементи, от които тя се състои.

28. От това следва, че рискът от едно сериозно смущаване на външните отношения и на мирното съвместно съществуване между народите, може да засегне сигурността на една държава – членка.”

В същия смисъл са изводите на СЕО, изложени в Решение от 26 октомври 1999 г. по дело № С-273/97 Sirdar [1999] ECR I-0000, Решение от 4 октомври 1991 г. по дело № С-367/89 Richardt and 'Les Accessoires Scientifiques' [1991] ECR I-4621, Решение от 17 октомври 1995 г. по дело № С-83/94 Leifer and Others [1995] ECR I-3231.

Прилагането на възприетия от СЕО стандарт налага извода, че незаплащането на данъчно задължение, не може да се разглежда като засягане на „обществената сигурност”.

* Дали, въпреки, че ограничението е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”, личното поведение на лицето представлява „действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес”?

Според практиката на СЕО, дори да се установи, че е налице засягане на обществената сигурност, за да е оправдано ограничението на правото на свобода на движението, трябва да бъде доказано, че личното поведение на лицето представлява „действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес”. В Решение от 10 юли 2008 година по дело № С-33/07, Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București срещу Gheorghe Jira, СЕО посочва:

„23. Във връзка с това Съдът винаги е подчертавал, че макар в съществена степен държавите-членки да са свободни да определят изискванията, свързани с обществения ред и обществената сигурност, според националните си нужди, които могат да се различават в отделните държави-членки и в различните периоди от време, така или иначе в общия контекст, и по-специално като обосноваване на дерогацията от основния принцип за свободното движение на лицата, тези изисквания следва да се разбират в строг смисъл, така че техният обхват не може да бъде определен едностранно от всяка от държавите-членки, без контрол от страна на институциите на Европейската общност (вж. в този смисъл Решение от 28 октомври 1975 г. по дело *Rutili*, 36/75, *Recueil*, стр. 1219, точки 26 и 27, Решение от 27 октомври 1977 г. по дело *Bouchereau*, 30/77, *Recueil*, стр. 1999, точки 33 и 34, Решение от 14 март 2000 г. по дело *Église de scientologie*, С-54/99, *Recueil*, стр. I-1335, точка 17 и Решение от 14 октомври 2004 г. по дело *Omega*, С-36/02, *Recueil*, стр. I-9609, точки 30 и 31). Съдебната практика също така уточнява, че понятието за обществен ред във всеки случай предполага освен смущаването на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, да е налице и действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес (вж. по-специално Решение по дело *Rutili*, посочено по-горе, точка 28, Решение по дело *Bouchereau*, посочено по-горе, точка 35, както и Решение от 29 април 2004 г. по дело *Orfanopoulos и Oliveri*, С-482/01 и С-493/01, *Recueil*, стр. I-5257, точка 66).”

Автоматизмът на установените в оспорените разпоредби ограничителни мерки изключва възможността за индивидуална преценка във всеки конкретен случай на прилагането им дали поведението на лицето би могло да бъде разгледано като „действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес”.

* Дали, въпреки, че ограничението е оправдано от „съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве”, то е в съответствие с принципа за пропорционалност?

За да бъде в съответствие с чл.39 от ДЕО, ограничителната мярка трябва да е „пропорционална”, т.е. да гарантира осъществяването на преследваната с нея цел (да е необходима) и да не надхвърля необходимото за нейното постигане (да е подходяща).

Приложими в случая са мотивите на СЕО, изложени в Решение от 10 юли 2008 година по дело № С-33/07, Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București срещу Gheorghe Jira.

Според СЕО:

„29. В рамките на такава преценка препрещаната юрисдикция трябва да определи и дали посоченото ограничаване на правото на излизане може да гарантира осъществяването на преследваната с него цел и дали то не надхвърля необходимото за нейното постигане. Всъщност от член 27, параграф 2 от Директива 2004/38, както и от постоянната практика на Съда следва, че дадена мярка, ограничаваша правото на свободно движение, може да бъде оправдана само ако зачита принципа на пропорционалност (в този смисъл вж. по-специално Решение от 2 август 1993 г. по дело Alluè и др., C-259/91, C-331/91 и C-332/91, Recueil, стр. I-4309, точка 15, Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, Recueil, стр. I-7091, точка 91 и Решение от 26 ноември 2002 г. по дело Oteiza Olazabal, C-100/01, Recueil, стр. I-10981, точка 43).”

Прилагането на тези принципни мотиви, налага извода, че установената в оспорените разпоредби принудителна административна мярка противоречи на основния принцип на Общностното право – принципа на пропорционалност. Установената в чл. 75, т. 5 ЗБЛД не е необходима, тъй като не би могла да гарантира осъществяването на преследваната цел - събирането на данъчните задължения, вменени на юридическо лице чрез ограничаване на основни права на представителите му. Освен това, забраната за напускане на страната и в двете оспорени хипотези – по чл. 75, т. 5 от ЗБЛД и чл. 75, т. 6 от ЗБЛД надхвърля допустимите ограничения, които биха били подходящи за постигане на преследваната цел.

Установените ограничителни мерки са в разрез с Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г.

Нормите на Директива 2004/38/ЕО установяват принципа, че всеки гражданин на общността има право свободно да се придвижва на територията на общността. (виж чл.4§1 и чл.6§1 от Директива 2004/38/ЕО) Налице е нарушение на чл.27 от Директива 2004/38/ЕО, забраняваща основаването на ограничителни мерки на **„съображения за икономически цели”**.

По силата на чл. 15 от Директива 2004/38/ЕО, тези разпоредби са приложими не само в случаите, когато една държава-членка забранява достъпа на гражданин на общността до нейната територия, но и спрямо всички други мерки, предприети от държава-членка на Общността, които водят до ограничаване свободата на движение.

Самото ограничаване на правото на свободно придвижване за всички страни на Общността, с изключение територията на Република България, е явно диспропорционално.

Разпоредбата на чл.27§1, изречение 2 от Директива 2004/38/ЕО, предвиждаща забрана за държавите-членки да ограничават свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза по икономически съображения, е „точна”, „ясна” и „безусловна” по смисъла, влаган в тези понятия от практиката на Съда на Европейските общности (СЕО). В този смисъл тя е пряко приложима и има приоритет пред националния закон.

Съгласно мотивите, изложени от СЕО в Решение от 04.12.1974 г. по емблематичното дело **Yvonne van Duyn v. Home Office, 41/74:**

„12. Ако, по силата на разпоредбите на чл.189 (нов 249), регламентите са директно приложими и следователно, с оглед на същността си, могат да породят директен ефект, от това не следва, че другите видове актове, посочени в този член, никога не могат да породят подобен ефект. Принципно изключване на

възможността заинтересуваните субекти да се позовават на задълженията, които налага директивата, би било несъвместимо с обвързващото действие, предоставено на директивите от чл.189. Когато общностните органи с директива са възложили на държавите-членки задължението за определено поведение, полезният ефект на директивата би бил отслабен, ако за частноправните субекти съществува ограничение да се позовават на нея пред своите национални юрисдикции и ако за последните съществува ограничение да я вземат предвид като елемент на общностното право. Член 177, който оправомощава националните юрисдикции да отправят запитвания до Съда относно действителността и тълкуването на всички актове на общностните институции без разлика, предполага, че частноправните субекти могат да се позовават на тези актове пред националните юрисдикции.”

Нещо повече, в Решение от 05.04.1979 г. по делото **Ratti**, 148/78, СЕО подчертава, че националният съд следва да приложи директно разпоредба от директива, когато указаното в нея е достатъчно ясно и точно:

„22. Следователно държава-членка, която в срока за транспониране не е приела наложени с директива изпълнителни мерки, не може да се позовава по отношение на частноправните субекти на своето неизпълнение на задълженията по директивата.

23. От това следва, че националният съд, сезиран от лице, което се е позовало на разпоредбите на директива, с искане да не се прилага национална разпоредба, несъвместима с директива, която не е транспонирана във вътрешния правен ред, трябва да уважи това искане, ако конкретното задължение е ясно и достатъчно точно.”

В разглеждания случай с установяването на визираните ограничителни мерки се препятства свободата на движение на граждани на Европейския съюз на територията на Общността, без са налице конкретни причини, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве по смисъла на чл.27 § 1, изречение 1 от Директива 2004/38/ЕО. Тъкмо напротив, в драматично противоречие с чл.27 § 1, изречение 2 от Директива 2004/38/ЕО, правата им по чл.18 и чл.39 от ДЕО са ограничени по чисто икономически съображения, без да държи сметка за хипотезите, в които е допустима намеса в свободата на движение на граждани и работници в Европейския съюз.

Изводът:

Прилагането на принципните стандарти, възприети в описаната съдебна практика, налага заключението, че в случая е налице противоречие на националния закон с правото на Европейския съюз. Установяването на такова нарушение налага обявяване на оспорените разпоредби за противоконституционни.

Б) Противоречие с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи

• Противоречие с чл. 2 §2 от Четвъртия Протокол към ЕКЗПЧОС, според който:

„1. Всеки, който се намира на законно основание на територията на дадена държава, има право свободно да се придвижва и свободно да избира своето местожителство в пределите на тази територия.

2. Всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята.

3. Упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

4. Правата, признати в т. 1. могат да бъдат също така предмет на ограничения в определени зони. Ограниченията трябва да са въведени в съответствие със закона и оправдани от гледна точка на общия интерес в едно демократично общество.”

Налагането на „автоматична” забрана за напускане територията на Република България, представлява недопустимо ограничение на правото на свободно придвижване, гарантирано от чл. 2§2 от Четвъртия Протокол към Конвенцията.

Установените данъчни задължения не биха могли да доведат до автоматично ограничаване свободата на придвижване извън територията на страната. **Според Европейския съд по правата на човека, ограничаване на защитените от ЕКЗПЧОС права, е допустимо само когато, ограничителната мярка е предвидена в закона и оправдана от гледна точка на общия интерес. На следващо място, Европейският съд също разглежда дали мярката съответства на принципа на пропорционалността - всяка намеса в правата трябва да бъде „необходима” и „пропорционална” на преследваната от нея легитимна цел.**

В своята практика Съдът е приел, че изразът „необходима” има специфично значение. Той представлява своеобразна правозащитна „мяра”, отразяваща баланса между преследваната с намесата в защитимото право легитимна цел и употребените средства за нейното постигане. От тази гледна точка, „необходими” не означава просто нужни или приложими. Това са мерки, които в оптимална степен, по най-подходящ начин, отразяват разумния и справедлив баланс между защитими ценности.

Тълкуване на „необходимостта” на ограничението е направено от Съда и по делото – Т. Янков срещу България (виж решение от 11.12.2003 г.). Спорен по делото е бил въпросът доколко мерките, предприети срещу жалбоподателя, заради използвани от него “обидни” изрази, са “необходими в едно демократично общество”, по смисъла на чл. 10 § 2 от ЕКЗПЧОС. Съдът изрично посочва, че прилагателното “необходими” предполага наличието на “належаща обществена нужда”, както и че “държавните власти трябва да посочат особено солидни оправдателни причини, за да се приеме, че ограничението е “необходимо в едно демократично общество”.

Поради изложеното не би могло да се приеме, че самият факт на установяване на данъчни задължения, обосновава налагането на ограничение на основното право на

свободно придвижване. Преценката на държавата дали да наложи ограничението е свързана с извършването на предварителен анализ на необходимостта от налагането му.

В този аспект, в решението си от 23.05.2006 г. по делото “Ринер срещу България” /Riener v. Bulgaria; жалба № 46343/99/, Европейският съд установява критериите за допустимост на мярката за ограничаване на правото на свободно придвижване. В казуса “Ринер”, на жалбоподателката също е наложена забрана за напускане на територията на Република България. Отнет е и паспортът ѝ.

-В § 122 и § 123 от решението от 23.05.2006 г., Европейският съд подчертава, че:

122. От принципа за пропорционалността следва, че ограничаването на правото да бъде напусната собствената държава заради неизпълнено задължение е оправдано само доколкото то служи за постигане на целта си – изпълнение на задължението (виж Napijalo v. Croatia, жалба № 66485/01, решение от 13.11.2003, §§ 78-82).

123. Това означава, че такова ограничение не може да се превърне във фактическо наказание за невъзможността да бъде изпълнено задължението.

122. It follows from the principle of proportionality that a restriction on the right to leave one's country on grounds of unpaid debt can only be justified as long as it serves its aim – recovering the debt (see Napijalo v. Croatia, no. 66485/01, 13 November 2003, §§ 78-82).

123. That means that such a restriction cannot amount to a de facto punishment for inability to pay.”

-Разглеждайки законодателните решения в различните държави, в § 128 от решението, Съдът посочва:

“Съдът счита, че “автоматичната” природа на забраната за пътуване противоречи на задължението на властите по чл. 2 от Четвъртия Протокол да създадат достатъчно гаранции, че всяка намеса в правото да бъде напусната собствената държава ще бъде оправдана и пропорционална през цялата ѝ продължителност, в съответствие с индивидуалните особености на случая. В този контекст, Съдът отбелязва, че във вътрешното право на редица държави-членки забраната да бъде напускана страна заради наплатени данъци би могла да бъде наложена само ако има конкретни причини, обосноваващи предположението, че лицето ще избегне заплащането им, ако му бъде разрешено да напусне страната. Също така, в редица държави има ограничения на продължителността на ограничението. ... Независимо от избрания подход, принципът на пропорционалността трябва да бъде въведен, в законодателството и в практиката. Това не е направено в настоящия случай.”

“The Court considers that “automatic” nature of the travel ban ran contrary to the authorities' duty under Article 2 of Protocol No. 4 to take appropriate care that any interference with the right to leave one's country should be justified and proportionate throughout its duration, in the individual circumstances of the case. It notes in this context that in the domestic law of a number of member states prohibitions against leaving the country for unpaid taxes can only be imposed if there are concrete reasons to believe that the person concerned would evade payment if allowed to travel abroad. Also, in a number of countries there are limitations on the duration of the restrictions. ... Regardless of the approach chosen, the principle of the proportionality must apply, in law and in practice. It did not in the present case.”

18

Изводът:

Прилагането на принципните стандарти, възприети в описаната съдебна практика, налага заключението, че в случая е налице противоречие на националния закон с Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Установяването на такова нарушение налага обявяване на оспорените разпоредби за противоконституционни.

14 март 2011г.
Гр.Пловдив

С уважение:

